

spectacol îi prilejuiește să criticea cîteva considerații asupra actorului și climatului în care el se afirmă. Cu acordurile proaspete ale unei polemici cu alți contraști, Domnia sa face o paranteză asupra unei tendințe din viața teatrală românească, aceea a măririi numărului de actori-regizori și subliniază că Teatrul „Podul” a cîștigat mult prin dăruirea de sine a unui **regizor profesionist**. „Cătălin Naum este șansa acestui teatru, a acestui focar de cultură în care tinerii dovedesc o foarte adîncă iubire de teatru”.

Provocator, Horia Gîrbea se ridică împotriva „frazelor pompoase” spuse aici. Reușita este evidentă, își argumentează el opinia. Părerile despre cele trei spectacole sînt destul de confuze, punctele sale de vedere par a fi acestea: a) „Leagănul” obosește prin multitudinea de simboluri, nici ele intrutotul originale. Absența textului se face simțită, tinerii interpreți neavînd un sprijin real în reprezentație; b) „Ștefan Vodă” este o variantă ideală în care stridențele sînt frapante, dar textul, cu tot decupajul făcut, nu mai interesează foarte tare. Actorii nu au servit intenția iconoclastă a regizorului; c) recitalul „Eminesciana” e o demonstrație convingătoare, avem un Eminescu văzut fără menajamente. La acest spectacol el are o singură obiecție, și anume, că explicația de la mijlocul reprezentației „e jignitoare pentru spectori”. Ion Marcu, unul din interpreți, intervine pentru a pune reușirea în fața unei alte probleme: „Teatrul „Podul” este într-adevăr un focar, dar un focar cu rezultate imprevizibile, pentru că pe de o parte formează, iar pe de altă deformează”. Fără a-și argumenta solid punctul de vedere, el pregătește totuși luarea la cuvînt a lui Cătălin Țirlea, care se asociază opiniilor lui Horia Gîrbea, nuanțîndu-le. Astfel, „Leagănul” păcătuiește prin încălcarea simbolică. „Ștefan Vodă” ne demonstrează cum poate fi gîndit altfel un text clasic, iar la „Eminesciana” se ridică împotriva textului din mijlocul reprezentației considerîndu-l inutil.

În încheiere, coordonatorul cercului, criticul Constantin Radu-Maria, mulțumește pentru participare și reformulează invitația inițială adresată tinerilor de a lua parte la viața teatrală românească și prin intermediul acestui cerc, cerc care, ca și teatrul studentesc, are un scop formativ și chiar performativ.

Au mai participat: Margareta Bărbuță, Cristina Dumitrescu, Andreea Vlădescu Lușu, Mihaela Burda, Doina Diaconu, Graziela Bărlă, Paul Tutumgiu, Ioan Cristescu, Constantin Fugașin, Ana Ciontea și mulți, foarte mulți tineri.

Ioan VALERIU

Profesioniști și

amatori față în față

...cu grupul teatral EVENIMENT

Inscrisă între preocupările revistei Teatrul de a asigura o îndrumare competentă amatorilor din partea profesioniștilor în cadrul generos al Festivalului Național Cîntarea României, la sediul Ansamblului UTC a avut loc o întîlnire cu realizatorii spectacolului Întîmplare din cartierul Soho după Opera de trei parale de Bertolt Brecht (regia: Constantin Fugașin. Coregrafia: Liliana Tudor, muzica: Eugen Mihăescu). Au luat parte ca invitați Sanda Manu, Adina Cezar, Marin Sorescu, Tudor Popescu, Valentin Silvestru, Sergiu Anghel, Paul Cornel Chitic. Revista Teatrul a fost reprezentată de Ion Cristoiu (redactor-sef) și Corina Șuteu (organizatoarea și conducătoarea întîlnirii). Din partea ansamblului artistic al Uniunii Tineretului Comunist au fost prezenți Grigore Popa, Petru Grosu și membrii grupului Eveniment: Adrian Ciucă, Florentina Țurcaș, Nicolae Botezatu, Marilena Chelaru, Carmen Papa, Luminița Postăvaru, Constantin Postelnicu, Mircea Cristescu, Constantin Nchiti, George Ivașcu, Daniel Ursaciuc, Cezar Theodorescu, Andrei Duban, Augustin Bălan, Luminița Săvescu, Ioana Căpitan, Ioana Trică, Steluța Marin, Ioan Paler, Dan Eremia, Doina Pătrașcu, Nicu Predică, Claudia Bolohan.

Prima problemă luată în discuție a fost aceea a statutului actual al mișcării de amatori. „Potențează sau stînjenește ea mișcarea profesionistă?” — era întrebarea adresată invitaților. „Nu credem că o asemenea problemă se pune în cazul grupului Eveniment, a cărui existență nu poate decît să potențeze activitatea profesioniștilor. Acesta este pragul pe care adevărata mișcare de amatori trebuie să-l atingă pentru a putea participa benefic la pulsul cultural” a observat Sergiu Anghel. În replică, Tudor Popescu a mărturisit că din capul locului nu vede justificarea unei comparații între profesioniști și amatori: „Profesioniștii slujesc arta, dumneavoastră aspirați la ea, formînd ceea ce s-ar putea numi „publicul ideal” al profesioniștilor. Dar nu trebuie să vă comparați sau să vă luați la întrecere cu ei. Personal, nu înțeleg sensul termenului (frecvent folosit, de altfel) de

„semiprofesionist”. Nuanțind pe aceeași direcție cu observațiile lui Tudor Popescu, Sanda Manu a ținut să precizeze că mișcarea de amatori poate același timp să potențeze, dar să și stînjenească mișcarea profesionistă: „Cînd este de bună calitate (ca a dumneavoastră), o potențează. Actoria este însă o meserie dură, grea, care se practică printr-o îndelungată exersare și perfecționare a datelor native ale talentului”.

„Nu este drept să comparăm amatorul cu profesionistul”, a opinat Marin Sorescu. „În general, această mișcare nu mi se pare potrivit numită „mișcare de amatori”. Fugașin face spectacole cu tineri neprofesioniști, dar spectacole care se țin în minte. Plăcerea jocului pe scenă este unică în cazul lor. Din aceste eclipe s-ar putea oricînd naște actori, regizori sau dramaturgi. Alăturîndu-se discuției, Valentin Silvestru a observat că „există în ultima vreme un mare număr de „agenți binevoitori” care, plasați între categoria profesioniștilor și cea a amatorilor, au dorința de a se afirma pe sine și, ca urmare, își oferă serviciile de îndrumători. Este un fenomen extrem de dăunător, care duce la degradarea teatrului. Pe Fugașin l-am urmărit peste tot și pot afirma că nu se încadrează în această categorie. El singur valorează cit un întreg cabinet metodologic de îndrumare a neprofesioniștilor. Spectacolul Brecht a ieșit în fața marelui public, și dacă în cazul actorilor ne putem pune întrebarea dacă sînt amatori sau profesioniști, în cazul publicului, răspunsul este întotdeauna același: publicul este doar profesionist”.

În continuare, discuția a urmărit citeva aspecte concrete ale montării. „Spectacolul poartă citeva însemne regizorale de certă calitate” a observat Sanda Manu. „Lumea de șnapani, șmecheri, polițiști corupți pe care o vedem pe scenă are un efect paradoxal asupra sălii. La sfîrșit, cu toții sînt după gratii și noi ar trebui să ne bucurăm. Dar acești tineri joacă atît de cuceritor incît regretăm. Cred că nu e clar delimitat în acest sens mesajul etic. Impactul cu sala trebuie să fie de atitudine, nu de molipsire. Actorii sînt dezinvolti în mișcare, dar deseori pronunță stîlcit. Trebuie cultivat respectul pentru cuvîntul rostit. Marea durere a unui actor este cînd sala ride și el nu intenționa asta. Foarte bun mi s-a părut momentul muzical în care Jenny spăla pahare. De asemenea mi-a plăcut cum a fost conceput grupul de personaje Peachum. Grupul fetelor mai puțin. Doamna Peachum (Marilana Chelaru) și Polly Peachum (Folentina Turcas) au jucat roluri notabile. Mackie Fiș (Adrian Ciucă) mi s-a părut corect dar crispat în rol. În general momentele de grup au fost cele mai reușite”. „Cred că Întîmplare din cartierul Soho constituie un moment

de viraj al grupului „Eveniment” a completat Tudor Popescu.

„Drept să spun, mă așteptam ca o reintîlnire cu Brecht să mă dezamăgească. N-a fost așa. Fugașin l-a citit original. Atît de original, incît în citeva dintre momentele spectacolului, am regretat că nu scrisesem eu acele replici”, a mărturisit Marin Sorescu, căruia Adina Cezar i s-a alăturat, precizînd: „Grupul Eveniment reușește să depășească dificultăți născute dintr-o firească lipsă de pregătire coregrafică. Cred că se putea chiar face mai mult în acest sens, defectele de mișcare ale interpretelor putînd fi nu mascate, ci transformate în calități”.

„Ar fi fost destul de dificil de făcut asta”, a replicat Sergiu Anghel. „Spectacolul are un exces gestual care se putea elimina doar printr-o pregătire profesionistă constantă, de un tip special. Întotdeauna gestul cel mai simplu e cel mai expresiv.”

„Spectacolul are, totuși o mare fluență și ritm”, a debutat intervenția lui Paul Cornel Chitic. „Mă alătur opiniei Sandei Manu, spunînd că momentele de grup sînt foarte reușite și că lipsa instrumentarului profesionist nu se simte tocmai datorită freneziei, plăcerii jocului. Au existat și părți nu atît de bine conduse, dar spectacolul este un Brecht „curat”.

„Oricîte rezerve aș putea exprima, trebuie să spun că recunosc, în momentele de grup cu precădere, pecetea unui stil. Iar stilul este un sigiliu al artei”, a confirmat Valentin Silvestru. „Mi-e greu să argumentez în ce măsură spectacolul este un musical sau un Brecht „curat”, dar pot spune că s-a ales o lucrare grea — ceea ce este meritoriu — și experiența a fost izbutită. Unele roluri n-au fost suficient curate și anumite raporturi între personaje s-au păstrat neclare, dar nu aceasta importă. Se pune problema dacă reprezentarea își atinge sau nu scopul educativ. Da, ea și-l atinge fiindcă educă omul tînerilor pentru lucruri de valoare.”

Exprimînd calde mulțumiri participanților la discuție, Grigore Popa și Petru Grosu au relevat importanța acestor întîlniri pentru îndrumarea și desăvîrșirea activității lor. Ion Cristoiu a observat că, deși nu a beneficiat de publicitate, spectacolul regizat de Constantin Fugașin s-a înscris firesc în stagiunea bucurășteană stimulînd interesul specialiștilor — ca dovadă, amabilitatea lor de a răspunde invitației revistei Teatrul. „Un spectacol bun stîrnește întotdeauna controverse. Sînteți norocoși că puteți lucra cu un profesionist și un animator cum este Fugașin. Dar succesul nu trebuie să vă blazeze” a remarcat, în încheiere, Ion Cristoiu.

Cornelia STANCA